FILIPEL

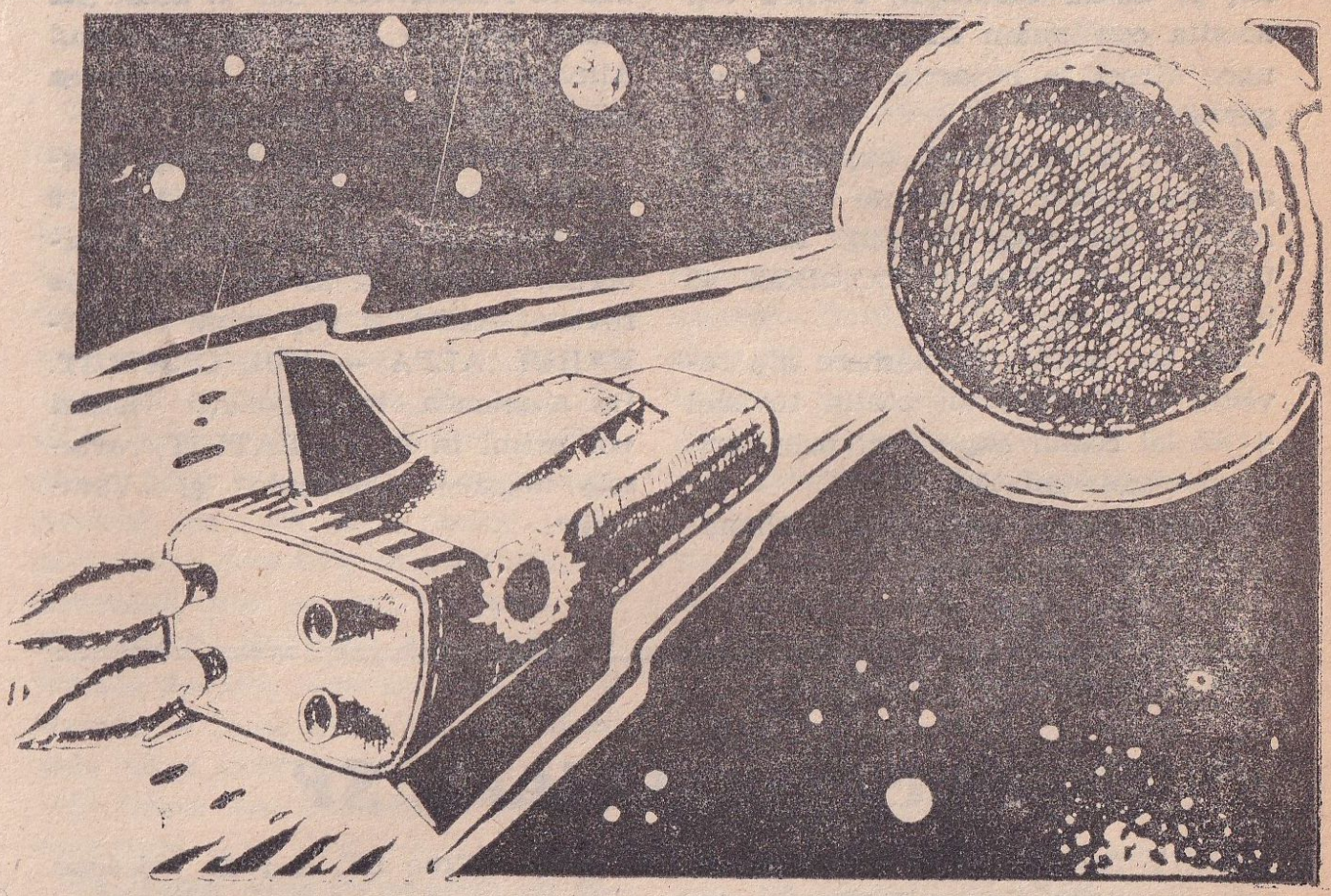

NR. 5 - anul 1991

din cuprins

Construcţia
Escapadă în zona interzisă
Noaptea timpurilor
Fără strălucire

Abonamente la revista ALFA şi almanahul ALFA 1991

Cerem pe această cale scuze tuturor abonaţilor noştri pentru îndelungata întrerupere. Totodată mulţumim celor care au fost alături de noi şi ne-au încurajat. Pentru toţi aceştia continuăm sistemul de abonare direct la redacţie, cel mai sigur şi eficient.

Pentru a vă abona, expediaţi un mandat poştal pe adresa Editurii ALFA, (Someşan Sergiu), 2252 — Codlea, jud. Braşov, P.O. BOX 43 în valoare de:

250 lei pentru 10 numere ale revistei ALFA (15 lei costul revistei + 10 lei costul expedierii prin scrisoare recomandată).

Pentru cei ce doresc să se aboneze şi la ALMANAHUL ALFA, costul abonamentului este de 300 lei (din care 60 lei costul almanahului).

Se pot face şi abonamente numai la ALMANAH, dar în acest caz costul este de 75 lei (60 lei costul Almanahului + 15 lei expedierea prin scrisoare recomandată).

IMPORTANT! Toţi abonaţii noştri care ne-au expediat pînă la 10 mai 1991, suma de 200 lei, îi considerăm abonaţi la 20 de numere ale revistei ALFA şi vor primi ALMANAHUL ALFA — 1991, GRATUIT. De asemenea, toţi abonaţii noştri vor primi în mod GRATUIT, revistele noastre „Comando" şi „Vampirii".

Mica publicitate SF

CAUT revista „Revue Roumaine" 1986 sau 1988, dedicată SF-ului românesc (în limba franceză sau engleză). Pentru fiecare număr ofer 50 lei sau pentru 2 numere/bucăţi ofer un roman SF în limba franceză (colecţia „Fleuve Noire"). Adresa: Nicolae C. Ariton, str. 1848, bloc 2, sc. G, ap. 9, 8800 — Tulcea.

CAUT filme SF, sau de desene animate pe format super. 8. Oferte pe adresa editurii ALFA, 2252 — Codlea, jud. Braşov. P.O. BOX 43.

PUBLICĂM gratuit anunţuri cu tematică SF (vînzări, cumpărări schimburi de cărţi, filme şi reviste SF).

Noaptea timpurilor

de Rene Barjavel

Iubita mea, abandonata, pierduta mea, te-am părăsit acolo jos, în străfundul lumii, am ajuns din nou în camera mea din oraș, cu mobilele ei familiare pe care le-am atins de atîtea ori cu dragoste, am ajuns la cărțile care mi-au hrănit visurile, la vechiul pat din lemn de cireș în care mi-am dormit copilăria și unde în zadar îmi caut acum somnul. Iar toț acest decor care m-a văzut crescînd, dezvoltîndu-mă, devenind ceea ce sînt, îmi pare astăzi străin, imposibil de suportat. Lumea aceasta care nu este a ta a devenit o lume falsă în care locul meu nu a existat niciodată.

Și totuși am cunoscut-o, este lumea mea...

Va trebui să o redescopăr, să învăț să respir în ea, să-mi desfășor munca în mijlocul oamenilor. Voi fi oare în stare?

Am sosit ieri seară, cu reactorul australian. În aerogara Paris Nord mă așteptau o haită de ziariști împreună cu microfoanele, camerele Tv. și nenumăratele lor întrebări. Ce puteam să le răspund?

Cu toții te cunosc, cu toții ți-au zărit pe ecrane culoarea ochilor, distanța de necrezut de la care ne priveai, liniile tulburătoare ale chipului și trupului. Chiar și cei care nu te-au văzut decît o singură dată nu au putut să te uite. În spatele curiozității lor profesionale îi simțeam emoționați, sfîșiați, răniți... Dar poate că ceea ce așterneam pe chipurile lor era propria mea suferință, propria mea rană era cea care sîngera cînd îți pronunțau numele...

Am ajuns din nou în camera mea. N-am recunoscut-o. A trecut o noapte. N-am putut să dorm. Dincolo de peretele de sticlă cerul întunecat devine palid. Cele treizeci de turnuri ale Ministerului Apărării se colorează în roz. Turnurile Eiffel și Montparnasse își afundă picioarele în ceață. Sacré-Coeur seamănă cu o machetă de ghips învelită în bumbac. Sub ceața aceasta, otrăvi-

tă de truda lor de ieri, se trezesc milioane de oameni, extenuați deja de ziua de astăzi.

Înspre Courbevoie un coș înalt aruncă spre înalt un fum negru care încearcă să rețină noaptea. Pe Sena, un remorcher își face auzit strigătul de monstru trist. Mă cutremur. Niciodată, niciodată nu voi mai simți căldura în carnea și sîngele meu...

* * *

Doctorul Simon, cu mîinile în buzunare, cu fruntea rezemată de peretele de sticlă al camerei sale privește Parisul deasupra căruia mijesc zorii. Este un bărbat de treizeci și doi de ani, înalt, zvelt, brunet. Poartă un pulovăr gros cu guler rulat, de culoarea pîinii arse, puțin deformat și uzat la coate, un pantalon de catifea neagră. Pe mochetă picioarele îi sînt desculțe. Figura îi este acoperită de o barbă scurtă, brună, barba cuiva care a lăsat-o să crească de nevoie. Din cauza ochelarilor pe care i-a purtat de-a lungul verii polare scobiturile ochilor par palide și fragile, vulnerabile ca și pielea cicatrizată a unei răni. Fruntea îi este largă, în parte acoperită de șuvițe scurte de păr, puțin bombată deasupra sprîncenelor, brăzdată de o cută adîncă datorată soarelui. Pleoapele îi sînt umflate, albul ochilor este plin de vinișoare roșii. Nu mai poate dormi, nu mai poate plînge, nu poate uita; îi este imposibil.

Aventura începu cu o misiune din cele mai banale, de rutină, ceva cotidian, obișnuit. De ani de zile munca pe continentul antarctic nu mai era treaba celor întreprinzători, ci aceea a organizatorilor chibzuiți. Se dispunea de tot materialul necesar pentru a lupta împotriva inconvenientelor climatului și a depărtării, pentru a cunoaște ceea ce se căuta să se afle, pentru a asigura cercetătorilor un confort care ar fi meritat cel puțin trei stele — și personalul necesar posedînd toate cunoștințele absolut necesare. Atunci cînd vîntul bătea prea tare, se închideau înăuntru și îl lăsau să sufle, cînd se potolea ieșeau din nou, și fiecare făcea ceea ce avea de făcut.

Pe hartă, continentul fusese împărțit în felii ca de pepene, iar expediția franceză stabilită în chip permanent la baza Paul-Emilie Victor își decupase felia în mici patrate și trapeze pe care le explora în mod sistematic, unul după celălalt. Se știa că nu era nimic de găsit decît gheață, zăpadă și vînt, vînt zăpadă și gheață. Iar dedesubt roci și pămînt, la fel ca pretutindeni. Faptul în sine nu ar fi avut nimic exaltant, dar cu toate acestea era pasionant deoarece te aflai departe de oxidul de carbon și de blocările de circulație, deoarece ți se dădea iluzia că ești un fel de explorator eroic care ținea piept unor pericole îngrozitoare; și pentru că te aflai printre prieteni.

Grupa tocmai terminase explorarea trapezului 381, dosarul era în-

chis, o copie fusese trimisă spre sediul din Paris, acum trebuia chibzuit la ce anume va urma. Din punct de vedere birocratic de la 381 ar fi trebuit să se sară la 382, dar totuşi nu se întîmplă astfel. Existau o serie de circumstanţe neprevăzute precum şi nevoia unui minim de variaţie.

Misiunea primise de curînd un nou aparat de sondaj subglaciar, de o construcţie revoluţionară, despre care inventatorul lui pretindea că este capabil să descopere cele mai infime amănunte ale solului aflat sub mai mulţi kilometri de gheaţă. Glaciologul Louis Grey, treizeci şi şapte de ani, profesor agregat de geografie, ardea de dorinţa de a-l pune la încercare comparînd munca lui cu aceea a sondelor clasice. Se luă deci hotărîrea ca o grupă să facă un releveu al solului subglaciar în careul 612, care era situat la doar cîteva sute de kilometri de Polul Sud.

În două drumuri, elicopterul greu depuse oamenii, vehiculele şi întregul lor material la locul operaţiunii.

În linii mari locul fusese deja sondat cu metodele şi aparatele obişnuite. Se ştia că adîncimi de opt sute pînă la o mie de metri de gheaţă se învecinau cu prăpăstii mai adînci de patru mii de metri. În ochii lui Louis Grey acesta constituia un teren de experienţă ideal pentru testarea noului aparat. După cum credea el, acesta şi fusese motivul alegerii. Astăzi, nimeni nu mai îndrăzneşte să creadă aşa ceva. Cu ce s-a întîmplat de atunci încoace te-ai mai putea gîndi oare că doar simpla întîmplare, sau vreun alt motiv cît de cît rezonabil, au fost cele care i-au făcut pe aceşti oameni să vină cu tot materialul necesar tocmai în acel punct al continentului mai curînd decît în oricare altul al acestui deşert de gheaţă mai întins decît Europa şi Statele Unite luate la un loc ?

Mulţi cred acum că Louis Grey şi tovarăşii săi au fost „chemaţi". Prin ce mijloc ? Acest lucru nu a fost lămurit în cele ce au urmat. Nici măcar nu s-a pus problema. Existau altele cu mult mai mari şi mai urgente care îşi aşteptau rezolvarea. În tot cazul, Louis Grey, unsprezece oameni şi trei snodoguri se opriră exact în locul în care trebuia.

Iar după două zile toată lumea afla că ei veniseră în întîmpinarea unui eveniment de neînchipuit. Două zile... Cum să vorbeşti aici despre zile şi nopţi ? Era la începutul lui decembrie, adică în plină vară australă. Soarele nu mai apunea. Se rotea în jurul oamenilor şi a camioanelor, pe marginea lumii lor rotunde, ca pentru a-i supraveghea de departe şi de pretutindeni. Către nouă seara trecea în spatele unui munte de gheaţă, apărea din nou în jurul orei zece la cealaltă extremitate, pe la miezul nopţii părea pe cale să sucombe şi să dispară sub orizontul care începea să-l înghită. Se apăra umflîndu-se, deformîndu-se, devenea roşu, cîştiga bătălia şi îşi relua locul şi

rondul de santinelă. Decupa în jurul expediției un imens disc alb și albastru de frig și de singurătate. De cealaltă parte, dincolo de marginile îndepărtate la care făcea de gardă, în spatele lui, se aflau Pământul, orașele și mulțimile, cîmpiile cu vaci, cu iarbă și pomi, cu păsări care cîntau.

Doctorul Simon le ducea dorul. N-ar mai fi trebuit să se afle aici. Își încheiase o ședere aproape neîntreruptă de trei ani prin diversele baze franceze din Antarctica, și era mai mult decît obosit. Ar fi trebuit să ia avionul spre Sydney. Rămăsese la cererea prietenului său Louis Grey, ca să-i însoțească expediția, căci doctorul Jaillon, înlocuitorul său, era reținut la bază de o epidemie de rujeolă.

Rujeola aceasta era ceva de neînchipuit. În Antarctica nu există niciodată bolnavi. S-ar zice că microbilor le e teamă de frig. Medicii nu au de îngrijit decît accidentele. Și adesea, degerăturile noilor veniți, care nu știu încă să se abțină de la imprudențe. Pe de altă parte, rujeola aproape că a dispărut de pe fața Pămîntului, după punerea la punct a vaccinului bucal pe care toți bebelușii îl înghit în primele lor biberoane. În ciuda acestor fapte, la baza Victor bîntuia rujeola. Aproape un om din patru tremura de febră în patul său, cu pielea transformată într-o țesătură de pete.

Louis Grey adună o mînă de oameni scăpați teferi, printre care și doctorul Simon, și îi îmbarcă în grabă cu destinația : punctul 612, dorindu-și ca virusul să nu-i fi urmat.

Dacă nu ar fi fost rujeola...

* * *

Dacă în ziua aceea, în loc să urc în elicopter m-aș fi îmbarcat împreună cu geamantanele mele în avionul cu destinația Sydney, dacă din înaltul decolajului său vertical, înainte de a se năpusti mugind către ținuturile calde aș fi spus adio pentru totdeauna bazei, ghieții, monstrosului continent rece, ce s-ar fi întîmplat oare ?

Cine ar fi fost lîngă tine, iubita mea, în clipa îngrozitoare ? Cine ar fi văzut în locul meu ? Cine ar fi știut ?

Ar fi strigat, ar fi urlat el oare numele acela ? Eu n-am spus nimic. Nimic...

Și toate s-au îndeplinit...

De atunci încoace îmi repet mereu că era prea tîrziu, că dacă aș fi strigat, asta n-ar fi schimbat nimic, aș fi fost doar copleșit sub povara unei disperări de nesuportat. Timp de cîteva secunde nu ar fi existat suficientă groază pe lume ca să-ți copleșească inima.

Asta mi-o spun fără încetare din ziua, din ora aceea : prea tîrziu, prea tîrziu... prea tîrziu...

Dar poate că e o minciună pe care o rumeg iarăși și iarăși și iarăși, cu care încerc să mă hrănesc pentru a încerca să trăiesc...

* * *

Așezat pe o șenilă de snodog, doctorul Simon visa la un corn înmuiat într-o cafea cu lapte. Moale, ze-

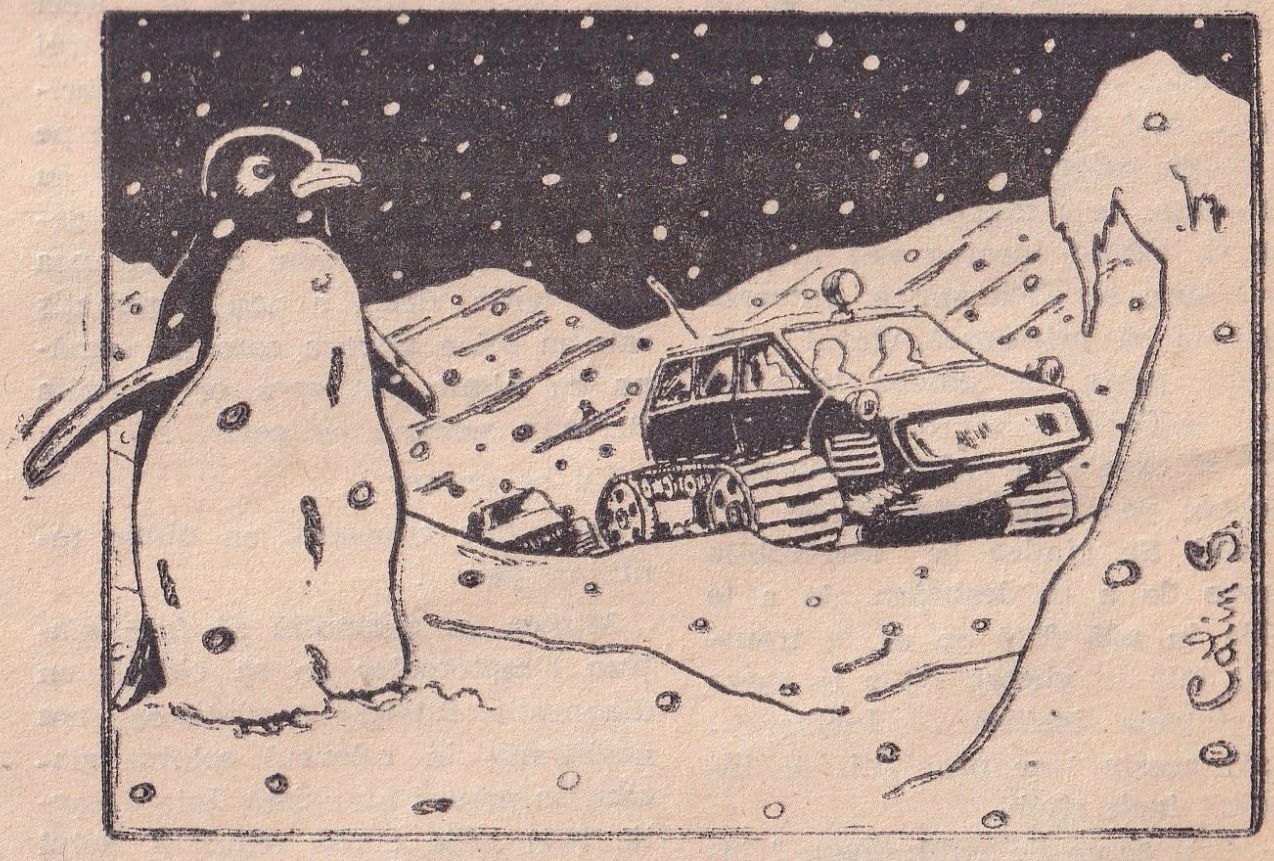

mos, mîncat pe nerăsuflate, așa cum ar face-o un necioplit. Dar unul aflat în fața unei tejghele pariziene, cu tălpile în rumegușul de pe jos, cot la cot cu arțăgoșii dimineții, împărtășind prima plăcere a zilei lor, poate cea mai mare, aceea de a se trezi de-a binelea în acest prim loc de întîlnire cu ceilalți oameni, în căldura umedă și în curent, în minunata mireasmă a cafelei.

Nu mai suporta toată această întindere de gheață și vîntul care nu înceta niciodată să se sprijine de el, de ei, de toți cei aflați în Antarctica, suflînd întotdeauna din aceeași parte, cu mîinile lui înmuiate în frigul infernului, împingîndu-i fără contenire pe toți, pe ei, barăcile și camioanele lor, să plece, să elibereze continentul, să-i lase singuri; el și gheața ucigașă, să-și sărbătorească în chip etern, în singurătate, monstruoasa lor nuntă de gheață...

Trebuia să fii cu adevărat încăpățînat ca să reziști îndrîrjirii lor. Simon ajunsese la capătul răbdării. Înainte de a se așeza pusese pe șenila snodogului o pătură împăturată în patru, pentru ca pielea feselor să nu-i rămînă lipită de ea împreună cu slipul, indispensabilii din lînă și pantalonul.

Stătea cu fața spre soare și își scărpina obrajii sub barbă, căutînd să se convingă că soarele îl și încălzea, deși acesta îi trimitea cam tot atîtea calorii cît un felinar cu ulei agățat la o distanță de trei kilometri. Vîntul încerca să-i îndoaie nasul spre urechea stîngă. Întoarse capul ca să primească vîntul din cealaltă parte. Se gîndea la briza mării, la Colliure, seara, atît de călduță, și care ți se părea răcoroasă deoarece pe timpul zilei fusese atît de cald. Se gîndea la incredibila plăcere de a te dezbrăca, de a te scălda în apă fără ca să te transformi într-un ghețar, de a te așeza pe pietrele încinse... Încinse... Lucru acesta i se păru atît de incredibil încît zîmbi.

— Rîzi acum de unul singur ? întrebă Brivaux. Nu-i prea bine...; Te-a lovit rujeola ?

Brivaux ajunsese în spatele lui, cu sondorul pe burtă, atîrnat de o curea lungă care trecea pe după gulerul său din blană de lup.

— Tocmai mă gîndeam că există locuri pe lume unde este cald, răspunse Simon.

— Nu-i rujeola, e meningita... Nu sta jos, îți îngheață splina... Uite, vino puțin să vezi ceva...

Îi arătă cadranul sondorului, cu banda lui înregistratoare, parțial desfășurată. Era modelul obișnuit cu care prospectase sectorul care îi fusese afectat.

Simon se ridică și privi. Nu pricepea mare lucru din tehnică. Mecanismul trupului omenesc îi era mai familiar decît acela al unei simple brichete cu gaz. Dar în trei ani avusese vreme să se familiarizeze cu desenele pe care le trasa pe hîrtia magnetică întrerupătorul cu grafit al sondorilor portativi. În general acestea semănau cu secțiunea unui teren viran, a unui grohotiș sau cu orice altceva care nu semăna cu nimic. Or, ceea ce îi arăta Brivaux semăna cu ceva...

Cu ce anume ?

Cu nimic cunoscut, cu nimic familiar, dar...

Mintea sa obișnuită să facă sinteza simptomelor ca să obțină un diagnostic, înțelese deodată ce era neobișnuit în releveul solului glaciar. În natură nu există linia dreaptă. Nici linia curbă regulată. Solul brutalizat, șlefuit, frămîntat în cursul erelor geologice de formidabilele forțe ale pămîntului, este pretutindeni total neregulat. Or, ceea ce înscrisese pe hîrtie sondorul lui Brivaux erau o serie de curbe și drepte. Întrerupte și frînte, dar perfect regulate. Ca solul să poată prezenta un asemenea profil era cu totul improbabil, ba chiar imposibil. Simon trase concluzia evidentă :

— S-a înțepenit ceva în mașinăria ta...

— Poate la tine, aici înăuntru.

Brivaux își ciocănea fruntea cu degetul înmănușat.

— „Mașinăria" asta funcționează la milimetru. Aș vrea să funcționez și eu la fel de bine pînă în ultima mea clipă. „Dedesubt", acolo e ceva ce nu-i în regulă...

Ciocăni gheața cu vîrful cizmei sale îmblănite.

— Un asemenea profil nu este posibil, spuse Simon.

— Știu, lasă impresia că nu-i adevărat.

— Și ceilalți ? Ei ce-au găsit ?

— Habar n-am. O să le trimiț un semnal de goarnă...

Urcă în sondorul laborator și, trei secunde mai tîrziu, sirena urla, chemînd membrii misiunii să revină în tabără.

De altfel tocmai se întorceau. Mai întîi cele două echipe, pe jos, cu sondorii lor clasici. Apoi sondogul care purta în față, într-o armătură metalică prinsă între cele două șenile emițătorul-receptor al noului tip de sondor. Un cablu roșu îl lega de postul de comandă și de aparatul înregistrator aflat în interiorul vehiculului. În el se mai găseau mecanicul Eloi, Louis Grey, nerăbdător să cunoască performanțele noului instrument, și inginerul care sosise odată cu el pentru a-i arăta modul de funcționare.

Era un băiat zvelt și înalt, mai curînd blond, cu purtări delicate. Prin eleganța sa naturală dădea impresia că își comandase ținuta polară la casa de mode Lanvin. Cînd îl priveau, cei vechi nu se puteau abține să nu zîmbească. Eloi îl poreclise Corne-exquis, ceea ce îi convenea de minune.

Coborî din snodog în tăcere, ascultînd cu un aer rezervat aprecierile lui Grey asupra „uneltei" sale. După părerea glaciologului, noul tip de sondor era complet aiurit. Nu văzuse niciodată, nici chiar la cea mai antică fierărie, să trasezе un profil asemănător.

— O să fii surprins, spuse Brivaux, care aștepta lîngă sondogul laborator.

— Tu ne-ai chemat ?

— Eu, papa...

— Ce s-a întîmplat ?

— Intră, și vei vedea...

Și văzură...

* * *

Văzură cele patru profile, cele patru releveuri, toate diferite și toate asemănătoare. Acela al noului sondor era înscris pe un film de trei milimetri. Grey îl urmărise pe ecranul de control. Ceilalți membrii ai expediției îl descoperiră pe ecranul laboratorului.

Ceea ce ceilalți trei sondori lăsaseră să se presupună, noul aparat demonstra în chip evident. Cu o claritate care nu lăsă loc pentru nici o îndoială el făcea să defileze pe ecran profiluri de scări răsturnate, de domuri spintecate, de rampe elicoidale răsucite, toate detaliile unei arhitecturi pe care o mînă gigantică părea că le-a dizlocat și zdrobit.

— Ruine !... spuse Brivaux.

— Nu se poate..., zise Grey cu o voce care de abia îndrăznea să se facă auzită.

— De ce nu ? întrebă liniștit Brivaux.

El era fiul unui țăran din Savoia, ultimul din satul său care continua să crească vaci în loc să-i mul-

gă pe parizienii îngrămădiți cîte zece pe metrul pătrat de zăpadă sau de iarbă. Brivaux-tatăl își înconjurase bucata sa de munte cu sîrmă ghimpată și cu pancarte anunțînd „Intrarea interzisă", iar în această închisoare el trăia în libertate.

Fiul moștenise de la el ochii de un albastru limpede, părul negru și barba roșcată, umorul constant și echilibrat. El vedea ruine, ca toți ceilalți care erau acolo și care știau să interpreteze un profil. Și care nu credeau în ceea ce vedeau. El unul credea deoarece le vedea. Dacă l-ar fi văzut sub gheață pe propriul său tată s-ar fi mirat o secundă, apoi ar fi spus: Ia te uită, tata...

Dar membrii expediției nu puteau refuza să se opună evidenței. Cele patru releveuri se verificau și se confirmau unele pe celelalte.

Desenatorul Bernard fu însărcinat să facă o sinteză a lor. O oră mai tîrziu își prezenta prima schiță. Nu semăna cu nimic cunoscut. Era ceva enorm, straniu, zdruncinat din temelii. Era o arhitectură titanică, sfărîmată de ceva încă și mai mare.

— La ce adîncime sînt chestiile astea? întreabă Eloi.

— Între nouă sute și o mie de metri! spuse Grey cu un aer furios, ca și cum el ar fi fost răspunzător de enormitatea informației.

— Asta înseamnă că sînt acolo de cînd?

— Nu putem ști... N-am forat niciodată atît de adînc.

— Dar americanii au făcut-o, spuse liniștit Briavux.

— Da... Și rușii, de asemenea...

— Și și-au putut data eșantioanele? întrebă Simion.

— Întotdeauna se poate... Asta nu înseamnă că e și exact.

— Exact sau nu, cît au stabilit?

Grey ridică în avans din umeri în fața absurdității a ceea ce urma să spună.

— În jur de nouă sute de mii de ani, cu o aproximație de cîteva secole...

Se auziră exclamații apoi se lăsă o tăcere uimită.

Oamenii adunați în camion priveau în mod alternativ schița lui Bernard și ultimele linii ale profilului, nemișcate pe ecran. Dintr-o dată, luară cunoștință de imensitatea ignoranței lor.

— Nu stă în picioare, spuse Eloi... Cei care au făurit toate astea sînt oameni. Acum nouă sute de mii de ani nu existau oameni, nu erau decît maimuțe.

— Cine ți-a spus asta, degetul tău cel mic? întrebă Brivaux.

— Ceea ce știm noi despre istoria omenirii și despre evoluția vieții pe Pămînt, spuse Simon, nu reprezintă mai mult decît un rahat de purice în Piața Concorde...

— Și atunci?, întrebă Eloi.

— Domnule Lancieux, cer scuze aparatului dumneavoastră, spuse Grey.

Lancieux, Corne-exquis. Nimeni nu mai avea chef să-l poreclească astfel, nici măcar în gînd. În min-

ţile acestor oameni nu mai era loc pentru glumele de liceeni care îi ajutau de obicei să suporte frigul şi durata timpului. Nici chiar Lancieux nu mai semăna poreclei sale. Aveau ochii încercănaţi, obrajii brăzdaţi de riduri, fuma dintr-o ţigară stinsă şi răsucită, îl asculta pe Grey clătinînd din cap cu un aer absent.

— Este un aparat senzaţional, spunea glociologul. Dar mai e ceva... Nu i-au dat atenţie. Arătaţi-le... Şi spuneţi-le ce credeţi...

Lancieux apăsă pe un buton de rebobinare, apoi pe butonul roşu, şi ecranul se lumină prezentînd din nou lenta defilare a profilului ruinelor.

— „Aici" trebuie privit, spuse Grey.

Degetul său indica în partea de sus a ecranului, dedesubtul traseului accidentat al subsolului, o linie dreaptă de abia vizibilă, fin ondulată, de o regularitate perfectă.

Într-adevăr, nimeni nu-i dăduse atenţie, gîndind că poate era o linie de referinţă, un reper sau orice altceva, însă nimic semnificativ.

— Spuneţi-le..., repetă Grey. Spuneţi-le ce mi-aţi spus şi mie. La stadiul în care am ajuns...

— Aş prefera să fac mai întîi o verificare, spuse Lancieux cu o voce jenată. Nici unul dintre ceilalţi sondori nu a înregistrat...

Grey îi tăie vorba:

— Nu sînt destul de sensibili!

— Poate, răspunse Lancieux cu vocea sa blîndă. Dar nu e sigur... Poate că nu sînt reglaţi pe frecvenţa cea bună...

Împreună cu Brivaux se lansă într-o discuţie în care se amestecară în curînd şi ceilalţi tehnicieni din grup, fiecare sugerînd ce modificare ar trebui să fie adusă sondorilor.

Doctorul Simon îşi umplu pipa şi ieşi.

* * *

Nu sînt un tehnician. Nu-mi consult pacienţii. O fac cît mai puţin posibil. Încerc mai degrabă să-i înţeleg. Dar trebuie să şi poţi una ca asta. Eu sînt un privilegiat...

Tata, care era medic în Puteaux vedea defilîndu-i zilnic prin cabinet mai mult de cincizeci de clienţi. Cum să ştii ce sînt, ce au pe suflet? Cinci minute de examinare, cleştele de perforat, carnetul de identitate, maşina diagnostician, reţeta imprimată, foaia de asistenţă socială, timbru, sugativă, gata, duceţi-vă să vă îmbrăcaţi, următorul. Îşi ura profesiunea, aşa cum era obligat să o profeseze, el şi confraţii lui. Cînd mi s-a ivit ocazia să vin aici m-a împins de la spate din răsputeri. „Du-te! Du-te! Vei avea de îngrijit o mînă de oameni! Un sat! Vei putea să-i cunoşti...".

A murit anul trecut, epurizat. L-a lăsat inima. N-am avut timp nici măcar ca să mă duc acasă. Desigur, nu se gîndise niciodată să-şi perforeze micul său carnet şi să-l strecoare în fanta medicului său electronic. Dar se gîndise să mă înveţe

anumite lucruri pe care le aflase de la tatăl său, medic în Auvergne. De exemplu cum să iei pulsul, să te uiți la limbă, în albul ochilor. Este uluitor cîte poate spune pulsul despre lăuntrul unui om. Nu numai despre starea momentană a sănătății sale, ci și asupra tendințelor sale, despre temperamentul și chiar despre caracterul său, după cum este superficial sau profund, agresiv sau șters, unic sau dublat, rar sau rapid. Există pulsul mistrețului și cel al iepurașului.

Desigur că am și eu, ca toți medicii, un robot diagnostician și mici carnețele. Care medic nu le are? Dar nu mă folosesc de ele decît pentru a-i liniști pe cei care au mai multă încredere în mașină decît în om. Din fericire, aceștia din urmă sînt puțin numeroși aici. Omul, asta contează aici.

* * *

Cînd Brivaux părăsise ferma tatălui său pentru a urma la Grenoble studiile care îl pasionau, el răsturnase cu placiditate programele de învățămînt și sărise etapele. Terminînd pe primul loc facultatea de electronică, cu un an mai devreme, și-ar fi putut transforma diploma de inginer într-o punte de aur către oricare mare industrie a lumii. El alesese însă Baza Victor. Se lipsise de puntea de aur.

— Asta deoarece e amuzant să te ocupi de electronică pe aici..., îi explica el prietenului său, doctorul Simon. Ne aflăm la două degete de polul magnetic, în plin du-te vino al particulelor ionizate, în plină bătaie a vîntului solar și a multor alte șmecherii pe care nu le cunoaștem. Împreună, toate astea fac o combinație interesantă. Se poate și meșteri cîte ceva...

Își desfăcea brațele în lături și își mișca degetele, ca pentru a invita curenții misterioși ai Creației să-i pătrundă în trup și să-l parcurgă. Simon zîmbea, închipuindu-și-l ca pe un Neptun al electronicii, în picioare la pol, cu părul înfipt în tenebrele cerului, cu barba sa roșie afundată în flăcările Pămîntului, cu brațele întinse în vîntul perpetuu al electronilor, redistribuindu-i Naturii fluxurile și influxurile vii ale planetei-mamă. Dar în „meștereală", acolo era domeniul în care manifesta de-a dreptul geniu. Degetele sale groase, păroase, erau incredibil de îndemînatice, iar știința sa, asociată unui instinct infailibil, îi spunea exact ce trebuia să facă. El „simțea" curentul electric așa cum animalele simt apa. Iar degetele lui fabricau imediat capcana cea mai eficace. Trei bucăți de cablu, un circuit, trei pastile semiconductoare, pe care le răsucea, le asambla, lipea, suda, un norișor de fum, miros de rășină, și asta era tot, un cadran căpăta viață, un arabesc pîlpîia în adîncul cadranului.

Problema pe care i-o pusese Lanciaux nu era pentru cineva de talia lui. În mai puțin de șase ore el modificase cei trei sondori clasici, iar echipele plecau din nou. Plecau să caute ceva atît de înfricoșător

încît erau convinşi că se vor întoarce fără nici un rezultat. Cu excepţia lui Lancieux care îşi cunoştea bine aparatul, toată lumea considera că micuţa linie ondulată era efectul unui capriciu al noului sondor. O „fantomă", cum îi spun cei de la televiziune.

Atunci cînd se întoarseră, soarele se lăsa ştirbit de muntele de gheaţă. Totul era albastru, cerul, norii, gheaţa, aburii care ieşeau din nări, feţele oamenilor. Honoracul cel roşu al lui Bernard avea culoarea brumărie a unei prune. Nu fuseseră plecaţi de pomană. Linia ondulată se înscrisese pe benzile lor înregistratoare. Sub forma unei linii drepte. Mai puţin „amănunţită", ea îşi pierdea mica ei „frizură". Dar era prezentă. Găsiseră ceea ce plecaseră să caute.

Comparînd releveurile lor cu cele ale lui Lancieux, Grey putuse localiza un punct precis al solului subglaciar. Proiectă profilul pe ecranul sondogului. Părea să reprezinte o porţiune dintr-o scară gigantică, răsturnată şi zdrobită.

— Copiii mei, spuse Grey cu o voce albă, acolo... acolo e...

În mîna stîngă ţinea o hîrtie care tremura. Tăcu, apoi îşi drese vocea. Glasul nu mai vroia să i se audă. Lovea ecranul cu foaia pe care o mototolea.

Îşi înghiţi saliva şi izbucni :

— Dumnezeule, drace ! E o nebunie ! Dar există ! Cei patru sondori nu pot să aiureze cu toţii ! Nu numai că există ruinele a nu ştiu ce-o fi, dar în mijlocul acestui depozit de piatră din terţiar, acolo, în locul acela, chiar acolo, există un emiţător de ultrasunete care funcţionează !

* * *

Asta reprezenta micuţa linie misterioasă, era înregistrarea semnalului trimis de către emiţătorul acesta care funcţiona, după toate aparenţele, de mai bine de nouă sute de mii de ani... Era prea mult... ; aşa ceva depăşea durata istoriei şi a preistoriei, dărîma toate crezurile ştiinţifice, nu mai era la scara a ceea ce cunoşteau oamenii. Evident, singurul care accepta evenimentul cu seninătate era Brivaux. Era singurul care se născuse şi crescuse la ţară. Ceilalţi, în oraşe, crescuseră în mijlocul provizoratului, al efemerului, a ceea ce se construieşte, se arde, se dărîmă, se schimbă, se distruge. El însă, în vecinătatea rocilor alpine, învăţase să numere în stil mare şi să ia în considerare durata.

— Cu toţii ne vor considera nebuni, spuse Grey.

Cheamă baza prin radio şi ceru elicopterul pentru a readuce de urgenţă grupa înapoi.

Dar uitase de rujeolă. Ultimul pilot disponibil tocmai se molipsise.

— Lui André îi merge mai bine, spuse radioul bazei, în trei sau patru zile o să vi-l putem trimite. Dar de ce vreţi să vă întoarceţi ? A luat foc banchiza ?

Grey întrerupse legătura. Gluma aceasta stupidă fusese folosită prea des.

Zece minute mai tîrziu însuşi Pontailler, şeful expediţiei, îi chema foarte neliniştit. Vroia să ştie de ce doreau să se întoarcă. Grey îl linişti dar refuză să-i spună despre ce era vorba.

— Nu e de ajuns să-ţi spun, trebuie să-ţi şi arăt, zise el. Fără asta vei crede că sîntem căzuţi în cap cu toţii. Trimite după noi de îndată ce vei putea.

Şi închise.

Cinci zile mai tîrziu, cînd elicopterul sosi în punctul 612, Pontailler era înăuntru şi fu cel dintîi care sări din el.

Oamenii lui Grey petrecuseră aceste cinci zile într-o emoţie şi o bucurie crescîndă. Odată trecută stuporea primului şoc, acceptaseră ruinele, acceptaseră emiţătorul, iar apoi şi le însuşiră pe toate. Misterul şi chiar neversomilitatea lui îi exaltau ca pe nişte copii care intră într-o pădure în care zînele există cu adevărat. Adunaseră releveurile şi înregistrările. Pe baza coordonatelor furnizate de aparate, Bernard lucra la un fel de plan de ansamblu, plin încă de „lipsuri" şi de pete albe, dar care căpăta deja aparenţa unui peisaj fantastic, mineral, deşertic, sfărîmat, necunoscut dar uman.

Brivaux meşterise un magnetofon şi îl cuplase la înregistratorul noului sondor. Obţinu o înregistrare pe care o puse spre ascultare colegilor săi. Nu auziră nimic, nimic şi iar nimic.

— Maşinăria ta e plină de piroane, mormăi Eloi.

Brivaux zîmbi.

— Totul se petrece în tăcere, spuse el. Nu puteţi auzi ultrasunetele. Dar vă garantez, ele sînt aici. Ca să le auzim ne-ar trebui un reductor de frecvenţă. Nu am aşa ceva. Nici la bază nu există. Va trebui să se meargă la Paris.

Va trebui să se meargă la Paris. Aceasta fu şi concluzia lui Pontailler cînd fu pus la curent, cînd refuză, iar apoi acceptă în cele din urmă evidenţa descoperirii. Nu se putea vorbi despre asta prin radio, cu toate urechile lumii care ascultau zi şi noapte secretele şi pălăvrăgelile. Toate documentele trebuiau duse la sediul din Paris. Şeful Expediţiilor Polare va decide ce va comunica, şi cui anume. În aşteptare, fiecare trebuia să-şi ţină gura. După cum spunea Eloi „treaba risca să devină ceva afurisit".

* * *

Am luat avionul spre Sydney. Cu o întîrziere de două săptămîni şi cu dorinţa de a mă întoarce cît mai repede. Nu mă mai chinuia cîtuşi de puţin dorinţa de a bea o cafea cu lapte. Cîtuşi de puţin. Acolo sub gheaţă exista ceva cu mult mai palpitant decît mireasma dimineţilor printre parizienii încă somnoroşi.

Avionul a urcat purtat de propriu-i avînt precum o bilă de plastic pusă într-un jet de apă, s-a răsucit puţin în loc căutîndu-şi direcţia, apoi a scos un urlet şi a luat-o în sus şi spre nord, urcînd într-o pantă de 50°. În cluda scaunelor

basculante şi umflate ca nişte sîni de doică, simţi un efect ciudat urcînd cu o asemenea înclinare şi acceleraţie. Dar este un avion care transportă doar duri, aşa că nu riscă să spargă geamurile de la sol cu „bang-urile" sale. Iar piloţilor nu le pasă.

Mă ducea împreună cu valizele şi servieta mea, aceasta conţinînd în afara periuţei de dinţi şi a pijamalei microfilmele releveurilor şi planurilor lui Bernard, banda magnetică şi scrisorile lui Grey şi Pontailler autentificîndu-le pe toate.

Fără să-mi dau seama duceam cu mine şi virusul rujeolei, care urma să facă înconjorul lumii sub numele de rujeolă australiană. Laboratoarele farmaceutice au fabricat în mare grabă un nou vaccin. Au cîştigat o sumedenie de bani.

N-am ajuns la Paris decît după trei zile. Nu ştiam că devenise foarte greu să traversezi oceanele.

În izolarea noastră de gheaţă uitasem duşmăniile mizerabile şi stupide care domneau în lume. Ele se măriseră şi se adînciseră pe durata acestor trei ani. Monstruoasa lor imbecilitate îmi evoca nişte cîini enormi înlănuţuiţi unii în faţa celorlalţi, fiecare trăgînd de lanţ şi urlînd de furie, negîndindu-se la altceva decît la a-l rupe ca să-l poată sugruma pe cel din faţa lui. Fără motiv. Doar pentru că era alt cîine. Sau poate că de frică...

Am citit ziarele australiene. Aproape pretutindeni în lume existau mici focare întreţinute cu grijă. Se înmulţiseră de la plecarea mea în Antarctica. Şi se măriseră ca amploare. Pe toate frontierele, pe măsură ce se ridicau barierele vamale, cele poliţieneşti le înlocuiau. Debarcînd pe aerodromul din Sydney, nu am fost autorizat nici să ies din el nici să plec mai departe. De pe paşaport îmi lipsea nu ştiu ce viză militară. Mi-au trebuit treizeci şi şase de ore de demersuri furioase ca să pot lua în cele din urmă avionul cu destinaţia Paris. Tremuram de frică ca nu cumva cineva să-şi vire nasul în microfilmele mele. Ce şi-ar fi imaginat? Dar nimeni nu-mi ceru să-mi deschid servieta. Tot aşa de bine aş fi putut transporta planurile unor baze de rachete nucleare. Asta nu-i interesa. Trebuia să am viza. Acesta era consemnul. Era stupid. Era lumea organizată.

* * *

De îndată ce Simon îşi deşertă conţinutul servietei, Rochefoux, şeful Expediţiilor polare franceze apucă problemele în mînă cu energia sa obişnuită. Avea aproape optzeci de ani, dar asta nu-l împiedica să petreacă în fiecare an cîteva săptămîni în apropierea unuia sau celuilalt dintre poli. Figura sa cărămizie încadrată de un păr scurt, de un alb strălucitor, ochii de culoarea cerului, zîmbetul optimist îl făceau fotogenic la modul ideal pentru televiziune, care nu scăpa nici o ocazie de a-i lua vreun interviu, de preferinţă în prim-plan.

În ziua aceea convocase toate televiziunile, din întreaga lume, toată presa, la sfîrşitul reuniunii Comisiei UNESCO. Hotărîse că secretul du-

rase îndeajuns și avea intenția să-i scuture pe cei din UNESCO așa cum scutură un fox-terrier un șobolan, ca să obțină întregul ajutor necesar, și asta imediat.

Într-un vast birou de la etajul șapte, montori ai Centrului Național de Cercetări Științifice, sub conducerea unui inginer, terminau de instalat aparatele. Rochefoux și Simon, în fața marii ferestre, priveau doi ofițeri călărind la trap pe doi armăsari acaju, în perspectiva rectangulară a curții Școlii Militare.

Piața Fontenoy era plină de jucători de petanque care își suflau în degete înainte de a-și aduna bilele.

Rochefoux mormăi ceva și se întoarse. Nu-i plăceau nici leneșii, nici militarii. Inginerul îl anunță că totul era gata. Membrii comisiei începură să sosească și luară loc la masă, în jurul instrumentelor.

Erau unsprezece ; doi negri, doi galbeni, patru albi și trei mergînd de la culoarea cafelei cu lapte pînă la cea a uleiului de măsline. Dar sîngele lor, amestecat într-o cupă, nu ar fi dat decît o singură culoare, roșie. De îndată ce Rochefoux începu să vorbească, atenția și emoția lor fură unice .

Două ore mai tîrziu știau tot, văzuseră tot, îi puseseră o sută de întrebări lui Simon, iar Rochefoux, arătînd spre un punct al hărții care era proiectată pe ecran, concluziona :

— Acolo, în punctul 612 al continentului antarctic, pe paralela 88, sub nouă sute optzeci de metri de gheață, există rămășițele a ceva construit odinioară de o altă inteligență, iar acest ceva emite un semnal. După nouă sute de mii de ani acest semnal mai spune încă : „Sînt aici, vă chem, veniți...“ Omenirea l-a auzit acum pentru întîia oară. Vom ezita oare ? Am salvat templele de la Assuan, din valea Nilului. Dar acolo ne grăbea apa în creștere a barajului. Aici, evident, nu e vorba de o necesitate, nu e o urgență ! Dar este ceva mult mai important : datoria ! Datoria de a cunoaște. De a afla. Sîntem chemați. Trebuie să mergem ! Acest lucru presupune mijloace materiale importante. Franța nu poate face totul singură. Ea își va face partea care-i va reveni. Cere însă celorlalte națiuni să i se alăture.

Delegatul american dorea cîteva precizări. Rochefoux îl rugă să aibe răbdare și continuă :

— Semnalul acela l-ați zărit sub forma unei simple linii. Acum, datorită prietenilor de la C.N.C.S. care l-au studiat în fel și chip îl veți auzi...

Făcu un semn inginerului, care puse sub tensiune un nou circuit.

(Continuare în numărul următor)

In românește de Radu GARBACEA

Fără strălucire

de Damon Knight

Zece luni după ce ultimul avion trecu, Rolf Smith avu certitudinea că o singură ființă umană a mai supraviețuit. Această ființă se numea Louise Olivier, iar Rolf se afla instalat în fața ei la masa unui salon de ceai al unui supermagazin din Salt Lake City. Mîncau cîrnăciori vienezi din conservă și beau ceai.

Soarele, filtrat de vitrina spartă, apăsa cu greutatea unei sentințe atmosfera cețoasă a încăperii. Nu se auzea nici cel mai slab zgomot, nici înăuntru, nici afară. O liniște apăsătoare domnea peste tot. De fapt, niciodată nu va mai răsuna zdrăngănitul veselei la bucătărie și nici duduitul surd al circulației pe stradă. N-a mai rămas decît soarele, liniștea și ochii umezi și mirați ai Louisei Olivier.

Rolf se aplecă înainte, încercînd să prindă o clipă privirea acestor ochi de pește mort.

— Dragă, spuse el, bineînțeles că-ți respect opiniile dar, totuși, dă-mi voie să-ți spun că ele nu sînt deloc practice.

Ea îl privi nițel perplexă, apoi își întoarse din nou ochii în altă parte. Clătină încetișor din cap :

— Nu și nu, Rolf, mi-e imposibil să trăiesc cu tine fără căsătorie.

Smith se gîndi la femeile din Franța, Rusia, Mexic sau din Mările Sudului. A trăit trei luni în ruinele studioului unei stații de radio la Rochester, ascultînd vocile pînă ce toate au amuțit. În Suedia era o mare colonie de supraviețuire unde trăia chiar și un ministru al cabinetului britanic. Ei au semnalat faptul că Europa dispăruse. Pur și simplu nu mai era. N-a mai rămas nici măcar un hectar neatins de cenușa radioactivă. Aveau două avioane și carburant suficient ca să ajungă oriunde pe continentul european dar acum nu mai aveau unde să meargă. Trei dintre ei au fost răpuși de pestă, apoi unsprezece, apoi toți.

Mai era pilotul bombardierului care s-a prăbușit în apropierea unui post de radio din Palestina. N-a trăit multă vreme, din cauza fracturilor multiple cu care s-a ales în urma prăbușirii avionului. El a zărit nesfîrșita întindere a oceanului pustiu acolo unde ar fi trebuit să fie insulele Pacificului. El a fost cel care a ghicit că a fost bombardată calota glaciară a Antarcticii. Nu putea preciza dacă asta s-a întîmplat din greșeală sau intenționat.

Nu aveau nici o știre de la Washington, New York, Londra, Paris, Moscova, Peking sau Sidney. Nu se putea ști cîți au murit de boală, cîți din cauza prafului radioactiv și cîți din cauza bombelor.

Smith fusese asistent de laborator într-o echipă de cercetători ce încercau să descopere un antibiotic împotriva ciumei. Pînă la urmă au reușit să găsească unul care, uneori, dădea rezultate bune ,dar acum era prea tîrziu. Părăsind laboratorul, Smith a luat cu el tot ce mai rămăsese din acest medicament — vreo patruzeci de flacoane — cu care se putea considera salvat timp de mai mulți ani.

Louise a fost infirmieră într-un spital de pe lîngă Denver. Din cîte povestea, în dimineața atacului, cînd se ducea la slujbă, s-a produs un fenomen ciudat. În timp ce povestea, Louise își păstra calmul dar privirea îi devenea vagă, iar expresia de animal terorizat i se accentua. Din acest motiv, Smith nu-i ceru alte detalii. Ca și el, Louise găsise un post de radio care funcționa încă și, cînd Smith descoperi că ea n-a fost contaminată de ciumă, hotărî s-o caute. Ea părea a avea o imunitate naturală la această boală. Probabil că această calitate au avut-o și alte femei pe care însă praful radioactiv și bombele nu le-au cruțat.

Louise regreta foarte mult că nici un pastor protestant n-a supraviețuit dezastrului. Mai grav era că ea părea că acordă o mare importanță acestui lucru. Lui Smith îi trebui mult timp să înțeleagă acest lucru, iar acum era neputincios în fața evidenței.

Louise refuza să doarmă în același hotel cu el. Avea pretenția unui respect desăvîrșit și aștepta de la el, cele mai înalte dovezi de politețe. Și le obținea, pentru că într-o zi l-a pus la punct cu fermitate, iar el s-a conformat. Pe stradă, el mergea pe carosabil, lăsîndu-i Louisei trotuarul plin de moloz. Unde mai găseau uși, le deschidea și se dădea ceremonios la oparte ca s-o lase să treacă. Se repezea să-i tragă scaunul și se silea să nu înjure niciodată în prezența ei. Tot timpul îi făcea o curte prudentă

Louise trebuie să fi trecut de patruzeci de ani, avînd cam cu cinci ani mai mult decît Smith. El se întreba ades cam ce putea să fie în capul ei. Ceea ce Louise a văzut la spital, amintirea bolnavilor pe care îi îngrijise o făcea să se replieze mintal la stadiul de optsprăzece ani. Ea era de acord că toți oamenii de pe Pămînt au murit, dar considera

că el nu era îndreptățit să vorbească despre asta.

De o sută de ori în cursul acestor trei săptămîni, Smith simți dorința irezistibilă să-i sucească gîtul firav și să-și urmeze destinul singur-singurel. Dar nu mai era nici o îndoială: Louise era singura femeie rămasă în viață, iar el avea nevoie de ea. Dacă ea ar fi murit sau l-ar fi părăsit, ar fi murit și el.

„Căței blestemată" își spuse el furios, evitînd să-și trădeze gîndul prin expresia feței.

— Louise, dragostea mea, zise el încetișor, știi foarte bine că încerc din toate puterile să-ți menajez susceptibilitățile în măsura în care acest lucru este posibil.

— Da, Rolf, spuse ea fixîndu-l cu privirea aceea de găină hipnotizată.

Smith se strădui să continue pe același ton.

— Trebuie, totuși, să privim lucrurile în față, oricît de neplăcute ar fi ele. Dragă, am rămas singuri pe lume, singurul bărbat și singura femeie. Sîntem ca Adam și Eva în grădina Edenului.

O expresie de ușor dezgust apăru pe fața ei. În mod sigur, gîndurile ei se îndreptau spre frunzele de viță.

— Gîndește-te la generațiile care nu s-au născut încă, spuse Smith cu un tremur ușor în glas. Gîndește-te și la mine. Poate că tu vei rezista vreo zece ani, poate că nu.

Se gîndi, cu un tremur ușor, la cel de-al doilea stadiu al bolii — rigiditatea și paralizia care lovea fără nici un avertisment, înțepenindu-i complet trupul. A avut deja un asemenea atac iar Louise l-a ajutat să-și revină. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi rămas țeapăn pînă ce moartea l-ar fi luat, cu toate că seringa hipodermică salvatoare se afla doar la cîțiva centimetri de mîna sa paralizată. Gîndi disperat: „Cu puțin noroc, ți-aș putea face cel puțin doi plozi înainte să crăpi și totul ar fi salvat". Spuse cu voce tare:

— Dumnezeu n-a vrut, desigur, ca rasa umană să se stingă acum. Ne-a salvat pe mine și pe tine ca să...

Se opri. Cum putea să-i spună ce gîndea fără s-o scandalizeze? „Să facem copii" n-ar fi fost potrivit... era prea sugestiv, „transmitem scînteia vieții" sfîrși el.

Da, asta suna bine: era un ambalaj potrivit.

Louise privea fix pe deasupra umărului lui Rolf. Pleoapele îi clipeau regulat, și în aceeași cadență, buzele sale erau agitate de o mică strîmbătură asemănătoare celei făcute de botul unui iepure. Smith îi privi, pe sub masă, coapsele descărnate.

„Nu, nu am destulă putere ca s-o violez, gîndi el. Doamne, dacă măcar aș avea forța ca s-o siluiesc".

Se simți din nou năpădit de mînie, dar se stăpîni. Nu trebuia în nici un caz să-și piardă capul deoarece asta ar putea fi ultima sa șansă. În ultimele zile, în limbajul ei nesigur, ea vorbea ceva de plecarea în munți unde să se roage Domnului, s-o ajute și s-o îndrume. N-a spus că vrea să plece singură acolo, dar era sigur că astea îi erau inten-

ţiile. Trebuia cu orice preţ s-o facă să se răzgîndească. Smith îşi adună din nou toate puterile şi mai încercă odată.

* * *

Torentul vorbelor părea răpăitul unei tobe îndepărtate. Louise înţelegea, doar din cînd în cînd semnificaţia unei fraze, iar asta îi provoca o înlănţuire de gînduri care o adîncea şi mai mult în visare.

„Mama vorbea adesea de datoria noastră faţă de umanitate ; asta se întîmpla în casa veche din Waterbury Street, înainte ca mama să se îmbolnăvească. Ea mai spunea : „Copila mea, datoria ta este să fii curată, politicoasă şi cu frica lui Dumnezeu. Frumuseţea nu contează. O mulţime de femei urîte şi-au găsit soţi buni şi cucernici".

Soţi... uniţi pînă la moarte... flori de lămîiţă şi domnişoare de onoare... orga răsunînd... Ca prin ceaţă, privi faţa suplă a lui Rolf ce aducea cu un bot de lup. În mod evident, era singurul pe care-l putea avea şi-şi dădea perfect de bine seama de asta. Dar, la urma urmei, cînd o fată a trecut de 25 de ani, trebuia să se mulţumească cu ce găsea.

„Cîteodată mă întreb dacă este cu adevărat un tip bine" — gîndi ea.

„... în faţa lui Dumnezeu...". Îşi aminti vibraţiile vechii biserici episcopale şi transparenţa lor luminoasă prin care Dumnezeu o privea de fiecare dată. Simţea acea privire şi acum, chiar dacă, cîteodată se întreba dacă Dumnezeu n-a uitat-o. Îşi dădea seama că, în situaţia lor, tipicul căsătoriei nu mai putea fi respectat şi că dacă nu găseau un pastor... Dar asta era o adevărată ruşine, o jignire, mai ales că, dacă se căsătorea cu acest om, trebuia să renunţe la atîtea lucruri legate de ceremonie, şi nu va avea nici măcar un cadou de nuntă. Nici măcar asta. Cu toate acestea, era convinsă că dacă totul ar fi fost normal, Rolf i-ar fi oferit tot ce şi-ar fi dorit.

Îl privi din nou şi-i remarcă ochii negri, înguşti, fixînd-o cu o hotărîre fermă ; buzele subţiri, deformate de un tic lent, regulat, lobii păroşi ai urechilor ascunse pe jumătate de claia de păr negru şi ţepos.

„N-ar trebui să-şi lase părul atît de lung, gîndi ea. Nu e deloc decent".

Dacă se căsătoreau îi va pune la punct ; de fapt, asta nu era decît datoria ei de soţie.

Rolf tocmai îi vorbea de o fermă pe care a văzut-o în afara oraşului... o casă mare şi frumoasă, un hambar... Ştia că vitele... dar îşi va procura mai tîrziu. Vor cultiva tot felul de plante şi vor avea din ce să trăiască, fără să dea fuga tot timpul prin ceea ce a rămas din restaurante şi magazine.

Louise simţi o uşoară atingere pe mîna sa palidă aşezată pe masă. Degetele negricioase, ca nişte cîrnăciori, ale lui Rolf, le mîngîiau pe ale sale. O clipă, ei încetă să vorbească, dar apoi valul cuvintelor

deveni mai grăbit, mai insistent. Louise își retrase mîna. El spuse:

— ...și în plus, vei avea cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care ai visat-o vreodată... și un buchet, bineînțeles. Tot ceea ce-ți dorești, Louise? Totul!

O rochie de mireasă! Și flori! chiar dacă nu putem găsi un pastor. Ei, fir-ar să fie, de ce idiotul ăsta n-a spus așa ceva pînă acum?

* * *

Rolf se opri în mijlocul frazei dîndu-și seama că ce a auzit a fost vocea Louisei.

— Da, Rolf, dacă tu vrei, consimt să mă căsătoresc cu tine.

Zăpăcit ar fi vrut s-o audă repetînd aceste vorbe dar nu îndrăznea să-i ceară asta. Trase aer în piept și o întrebă cu teamă:

— Astăzi, Louise?

— Ei bine, știu și eu... astăzi, dacă crezi că poți aranja totul...; dar nu cred că...

Un val triumfător se sparse în mărunțaiele lui Smith. Acum avantajul era de partea lui și n-o să aștepte prea mult ca să profite.

— Spune „Da" dragă, o grăbi el. Spune „Da" și mă faci omul cel mai fericit din lume. Bîlbîi restul frazei, dar asta nu mai avea nici o importanță.

Ea înclină capul cu un aer supus.

— Fac tot ce crezi tu că e mai bine, Rolf.

El se ridică, iar ea îi dădu permisiunea să depună pe obrazul uscat un ușor sărut.

— Plecăm în clipa asta ca să facem pregătirile, spuse Rolf. Te rog să mă scuzi însă o clipă.

Așteptă ca ea să-i răspundă.

— Bineînțeles. Și ieși din încăpere.

Pașii săi lăsară urme pe covorul acoperit de praf. De acum încolo nu va mai fi nevoie decît de cîteva ore în care să joace comedia asta și să-i vorbească drăguț și politicos. Peste puțin timp o va lega de el pentru tot restul vieții. După aceea va putea face ce va vrea cu ea, chiar s-o bată dacă asta i-ar face plăcere. La urma urmei, a fi ultimul bărbat pe Pămînt nu era chiar atît de rău... Louise poate că-i va naște o fată și...

Găsi ușa toaletei și intră. Făcu doi pași înăuntru și, deodată, înțepeni cu un picior oprit în mișcarea sa spre înainte: era total paralizat. Criza! această criză blestemată ce l-a mai încercat o dată, și pe care injecția salvatoare a Louisei l-a ajutat s-o depășească. Panica puse complet stăpînire pe el cînd încercă să întoarcă capul și nu reuși... cînd încercă să strige și din gîtlejul său nu ieși nici un sunet. Își aminti că în urma sa a auzit un ușor declic atunci cînd ușa, împinsă de mecanismul hidraulic, s-a închis pentru totdeauna.

Ușa nu era zăvorită dar, pe partea cealaltă, pe o placă emailată, stătea scris: „TOALETĂ BĂRBAȚI".

Traducere de Iacob MIRZA

Construcţia

de Herbert W. Franke

Automatele preiau munca din mîinile noastre în măsură din ce în ce mai mare. După săptămîna de lucru de 48 de ore a fost introdusă cea de 40 de ore, apoi va urma cea de 20 de ore şi aşa mai departe... Ce va face omenirea cu timpul liber ? Oamenii trebuie să fie ocupaţi cu ceva. Sociologii şi politicienii serioşi îşi bat capul cu problema aceasta.

* * *

Soarele albastru s-a ascuns în spatele orizontului. Între timp cel roşu, triumfător, s-a înălţat pe cer. Între cei doi s-a reliefat un enorm arc violet, asemănător unui viaduct.

Fontain coboară pe el cu echipa sa de lucru. Soseau de peste tot, trupuri puternice, cenuşii, venind de undeva dinspre apus şi îndreptîndu-se spre un anumit punct. Acolo e podul ce leagă oraşul cu insula. Roboţii de ordine dirijează traficul din ce în ce mai intens.

Fontain e zidar. Asta înseamnă că lui îi revine sarcina să clădească una peste alta pietrele aduse de cărători. Cu ajutorul mistriei întinde pe culmea zidului un strat de mortar plastic, peste care aşează apoi următoarea piatră.

În timpul muncii nu poate să vorbească. Roboţii supraveghetori îl trag mereu din faţa celorlalţi lucrători. Doar în timpul liber, în orele scurte ale nopţilor albastre — care, de fapt, servesc somnului — ar putea vorbi despre ea... Despre construcţia ce o ridică de atîta vreme... Cum va fi, pentru ce se pregăteşte, cît de plăcută va fi atunci viaţa lor. Acum spaţiul de locuit abia de cuprinde strictul necesar. Fiecăruia îi revine cîte o singură unitate. Dar după ce vor termina lucrarea îi va ajunge fiecăruia loc din belşug.

Construcţia se întinde departe, în toate direcţiile. Încă nimeni n-a văzut întreaga insulă şi, chiar dacă fiecare este plasat zi după zi în cîte un alt loc de muncă, nimeni nu poate bănui măcar cum arată pis-

nul complet al construcției. De altfel, nici nu e treaba lor. Pentru asta sînt acolo roboții.

Muncesc la construcție de generații. dar trebuie să fie gata odată. Peste zece ani ? Sau peste douăzeci ?... Fontain l-a și întrebat cîndva pe robotul supraveghetor. Și s-a ales cu trei nopți de carceră neagră.

Așa că stă acolo, pe schele, și așează piatră pe piatră. De aici privirea îi străbate departe, dar nu poate cuprinde decît ziduri cenușii, în unele locuri mai înalte, în altele mai joase. Iar jos, printre ele, mișună încoace și-ncolo, cu coșurile lor mari, șirurile de cărători.

De cînd se știe a robotit în fiecare zi aici. Și asta nu l-a frămîntat niciodată. Dar acum, cînd se întoarce pe furiș și scrutează cu privirea pînă departe nesfîrșitele ziduri, simte pe neașteptate că urăște această construcție. Îi trece prin minte deodată un gînd frivol : n-ar trebui să se construiască, ci să se dărîme pînă-n temelii aceste ziduri. Să fie făcute una cu pămîntul. După asta ar putea trăi fără griji în vechiul oraș.

Îi trece însă repede. Scăpat de gîndul vinovat, Fontain se întoarce la pietrele sale și, cu sîrguința dublată, ridică mai departe zidul.

* * *

Luminarea violetă a anunțat ivirea zorilor deasupra orașului. S-au estompat și ultimele raze roșii. Albastrul zilei s-a întins peste întreaga regiune.

Lumina albastră l-a prins pe locuitori deja pe drum. Merg spre răsărit. Peste pod, pe insulă, la locurile lor de muncă. Ce poate fi dincolo de insulă, de asta n-au habar. Dar nici nu interesează pe nimeni. De altfel, nici nu au timp pentru așa ceva. Seara, cînd se întorc acasă de la lucru, sînt morți de oboseală. Înfulecă repede preparatele bucătăriei robotice, apoi se prăbușesc în paturi.

Hassan e demolator. Mai exact spus, scoate pietrele din zid. O treabă obositoare, căci le leagă un liant puternic. Și totuși, e de preferat muncii cărătorilor, care, fără întrerupere, transportă toată ziulica materialul extras în locurile fixate pentru dărîmături.

Hassan trăiește cu plăcutul sentiment că îndeplinește o muncă folositoare. Are cea mai mare considerație față de poliția robotică, supraveghetoarea permanentă a muncii unora dintre ei. Nu ! El, oriunde l-au pus, întotdeauna și-a îndeplinit sarcinile, și-a terminat cu cinste lucrul. Și-acuma stă pe schele și lovește cu sete mortarul de răsună ! Între timp, în conștiință i se învîrte un gînd încețoșat, speranța în vremuri mai bune, care ar urma dacă vor elibera odată locul acesta de pietre și vor amenaja în locul lor grădini hidroponice. Căci acum abia de le ajung alimentele pentru rații în norma stabilită, dar atunci vor putea să mănînce și să bea pe săturate din prinosul noilor grădini.

Încordîndu-și întreg corpul, Hassan reușește să elibereze o nouă piatră.

O aruncă lîngă celelalte, în plasă ce se balansează sub greutatea lor. Mai tîrziu vor veni cărătorii și le vor trece în coșuri.

Își șterge transpirația de pe frunte și, de pe eșafodajul său, privește spre celelalte ziduri în curs de demolare, pe care lucrează colegii lui de muncă. Cît de întinsă trebuie să fi fost odată construcția asta?... Un impuls îi străbătu creierul, o idee absurdă, o viziune, din ce în ce mai clară: Mai degrabă ar trebui să ridicăm aceste ziduri! O construcție uriașă, care să domine totul, de pe culmea căreia să poată fi cuprinsă cu privirea întreaga insulă!

Dar constată imediat absurditatea acestei idei imposibil de realizat și Hassan apucă din nou ciocanul de zidărie. Tulburat încă puțin, dar fără să ezite. Cu siguranța omului care își face întotdeauna datoria.

Traducere de Mircea POPA
și Radu GÂRBACEA

Rezultatele concursului SF

Premiul I — 3000 lei

Ovidiu Felecan — București, pentru povestirea „Cu sufletul la gură".

Premiul II — 2000 lei

Nicolae C. Ariton — Tulcea, pentru povestirea „Corabie pe cer".

Premiul III — 1000 lei

Adrian Preda — București, pentru povestirea „A 9-a cruciadă".

Povestirile premiate vor fi publicate în Almanahul ALFA—SF 1991.

Nicolae C. ARITON

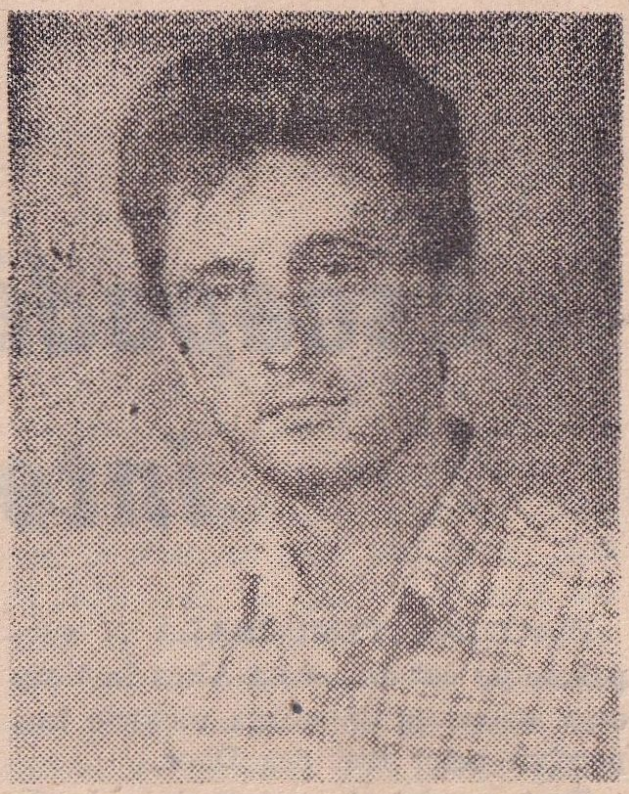

Construit genetic și livrat pe piață (a se citi viață) în anul 1958. Prima întîlnire de gradul al III-lea cu literatura SF a avut loc în primii ani de liceu, prin intermediul revistei „Colecția de povestiri științifico-fantastice". Piere revista, piere și amatorul de SF.

Urmează cursurile Facultății de construcții, absolvindu-le în anul 1982, de la această dată activează ca inginer-profesor la Liceul de Construcții din Tulcea.

Revine la SF, după cîțiva ani de rătăciri, odată cu apariția almanahurilor „Anticipația". Din anul 1983 începe să scrie cu elan și multă plăcere. În anul 1984 obține o mențiune la concursul de proză scurtă: „Helion" — Timișoara, cu povestirea „ULTIMA ATLANDIDA". În anul 1985 debutează cu povestirea „Hoții de mai tîrziu" în suplimentul revistei „Convorbiri literare": „Argonaut" (nr. 11). În continuare publică anecdote SF în aceiași revistă (nr. 12). În anul 1987 obține o nouă mențiune la concursul „Helion" cu povestirea „URÎȚII".

În ultimul timp, datorită vîrstei, dar și comodității orientale cu care atmosfera tulceană este saturată de sute de ani, „cadența" scriitoricească a mai slăbit în intensitate.

Prietenia cu Dănuț Bărăgan, un adevărat ghimpe în mormanul de perne moi între care îi place să leneveacă, îl obligă să se întoarcă din cînd în cînd la masa de scris.

În ultimul număr al revistei franceze „Antares" a publicat un articol intitulat „Starea SF-ului în România".

Deține cîteva „copy-righturi" ale unor scriitori francezi de SF și urmează să publice în viitorul apropiat cîteva povestiri proprii în fazinele franceze: „A & A", „Planete a Vendre".

Escapadă în zona interzisă

FURTUNA TEMPORALĂ îi surprinse pe cei din casta Ahra în timp ce-şi savurau splendida victorie împotriva celor trei din Door.

Fură smulşi şi purtaţi de valurile de tahioni fără să poată opune nici cea mai mică rezistenţă ; mai mult din jumătate din bioenergie şi-o consumaseră în timpul încleştării, astfel încît orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

Nimeriră în mijlocul unor explozii deosebit de puternice, datorate ciocnirii unor fotoni pozitivi şi negativi, din care scăpară ca prin minune, mai mult morţii decît vii şi purtaţi pe creasta unui val de tahioni negativi, călătoriră înapoi în timp, pînă cînd ajunseră, spre stupoarea lor, în ZONA INTERZISĂ.

Nimeni nu ajunsese vreodată în acest loc, nici un luptător din nici o castă nu se putea lăuda că ar fi dat vreo luptă în ZONA INTERZISĂ.

Se ridicară cu greu de pe pietrele tăioase şi priviră curioşi în jur : se aflau într-o depresiune presărată cu bucăţi de stîncă ce reflectau căldura puternică a unui soare de o strălucire nemaiîntîlnită. Undele magnetice, aveau o intensitate atît de mare, încît fiecare luptător era izolat de ceilalţi.

Făcură primii paşi, încercînd să descopere sursa acestora, părînd a veni din toate direcţiile... În depărtare, două tabere de luptători erau gata să înceapă lupta !

Primii, în număr de cîteva milioane, aşteptau înghesuiţi unul în celălalt, fragili şi avînd probleme cu echilibrul la fiecare mişcare a aerului mai puternică. Ceilalţi, doar cinci, erau însă puternici şi dotaţi cu armament şi mijloace de deplasare superioare ; fiecare avea cîte patru segmente articulate cu care se puteau deplasa şi puteau executa mişcări deosebit de complicate. Cei trei se retraseră în spatele stîncilor, aşteptînd nerăbdători începutul luptei ; legile castei interziceau orice amestec.

Deocamdată, cele două tabere erau la distanţă, cei cinci executînd

un ritual misterios, introducînd într-un orificiu pe care îl aveau fiecare la partea superioară, mici obiecte, menite probabil să le aducă victoria. Corpurile le aveau acoperite cu un înveliş flexibil alcătuit într-un complicat cod de culori şi figuri geometrice, îndeplinind probabil aceleaşi funcţii oculte. Ceilalţi, din vale, arătau a fi foarte înspăimîntaţi, un vaiet prelung desprinzîndu-se dintre rîndurile lor.

Cei cinci atacară primii. Se ridicară, pregătindu-şi armele curioase prin forma şi simplitatea lor şi porniră la atac pe un singur rînd, făcînd breşe adînci în rîndul luptătorilor din vale care, în zadar încercau să se opună năprasnicelor arme ce îi secerau cu miile. Mult mai scunzi şi fără nici o urmă de tehnică militară, se îmbulzeau haotic spre segmentele inferioare ale atacatorilor, încercînd să-i împiedice, să-i sfîşie, dar necruţătoarele arme nu iertau pe nimeni în calea lor.

Cei din Ahra nu mai întîlniseră niciodată asemenea luptători, adevăraţi super-războinici, dotaţi cu o forţă colosală şi o stăpînire de sine nemaivăzută. Nu aveau nimic din sălbăticia învingătorului, nici cea mai mică urmă de isterie sau euforie în faţa duşmanului care cade, adevărate maşini de ucis.

Soarta luptei rămase cîteva clipe în cumpănă ; cei cinci se opriră, făcînd semne disperate spre cerul care se acoperise cu un nor negru. Păreau a avea de gînd să se retragă şi să abandoneze lupta, speriaţi de acest semn pe care îl interpretau ca rău prevestitor. Oştirea din vale profită de acest moment şi încercară o contraofensivă ; se unduiră într-un efort uriaş, încercuindu-i pe atacatori, care nu schiţară nici un gest de apărare, ţinîndu-şi armele ridicate în aer, semănînd cu nişte ciocuri de păsări de pradă.

Pentru a alunga spiritele care-i ameninţau din norul negru, începură să scoată fum prin orificiul de la partea superioară, pornind, din nou la atac, ca nişte automate, fără să ezite nici un pas în drumul lor care se transformase într-un cumplit măcel. Luptătorii din vale, cei care mai rămăseseră, îşi aşteptau resemnaţi sfîrşitul, fără a mai schiţa nici cel mai mic gest de apărare, pierind în linişte.

Îngroziţi, cei din casta Ahra se strînseră şi mai tare în spatele stîncilor, tremurînd la gîndul că cei cinci ar putea să-i zărească. Cu un efort disperat îşi cumulară bioenergia şi dispărură făcînd un salt temporal înainte pentru a ieşi din ZONA INTERZISĂ. Blestemat loc !

În urma lor, soarele se rostogoli dincolo de dealuri, roşu, straniu, incendiind orizontul cu lumina lui de foc.

Cosaşii culcară ultimele brazde în amurgul zilei. Obosiţi îşi ridicară coasele semănînd cu nişte ciocuri de păsări de pradă şi porniră agale spre sat, lăsînd în urma lor miros de transpiraţie, tutun şi fin cosit.

Nicolae C. ARITON,
Clubul de anticipaţie Mileniul III,
Tulcea

Anton TĂNĂSESCU

Studii: Conservatorul de muzică din București.

Profesia: Profesor, Școala nr. 16 Ploiești.

Materiale publicate: a) 1969—1989: Poezii, în Gazeta Literară, Contemporanul, Antologii prahovene;

Schițe umoristice în Urzica, Perpetuum comic;

b) 1990: Poezii, schițe umoristice în Prahova Liberă, Republica; Eseuri politice în Republica, Viitorul, Muntenia.

CĂRȚI TIPĂRITE:

— „Ocheanul lui Cronos", versuri, Ed. Litera, 1984;

— „Linii de univers", proze SF, Ed. Litera, 1986;

— „Banchetul dinozaurilor", schițe umor, Ed. Litera, 1989.

Ascultîndu-l pe Armstrong

Nu obișnuiesc să-mi fac, ca alții, bilanțul zilei. Mi se pare un ritual de încheiere a socotelilor, un fel de libațiune nocturnă. Aseară, m-am aruncat pur și simplu în fotoliu și m-am conectat la unul din canalele Tv, pe care se transmitea un concert retro cu Armstrong. Și totuși...

Eram mulțumit: îmi scosesem inelul de la bijutier și, apoi, o vizitasem pe Lola, o altă comoară, care introdusese un număr nou în

spectacolele pe care mi le oferea în patul ei cu cearceaf albastru. Sensibilizat de jazzul clasic, comparam zilele în care nu mi se întîmplă nimic, de fapt — cele mai multe, cu acelea în care se realizează atîtea, într-un timp foarte scurt. Chiar așa, îmi spuneam, după ce am plecat de la serviciu, am avut timp să trec pe la Bercovitz, să admir inelul, să mi-l pun pe deget, să vorbesc vrute și nevrute cu patronul, apoi să-mi sorb cafeaua la UNION în timp ce am și citit în întregime un ziar și să petrec două ore încîntătoare la persoana susnumită. Ceasul era numai șase și jumătate seara.

Mi-am turnat un scotch încercînd să alung un gînd care se năștea fără permisiunea mea. Dacă era șase și jumătate, înseamnă că am sosit acasă pe la șase. Conform programului, concertul a început la șase și un sfert. De la birou, am plecat la patru fix. Mă uitasem la ceas. Și atunci ? Unde încăpeau Bercovitz, UNIONUL și Lola ? Poate că senzațiile inedite oferite de prințesa inimii mele, dilataseră timpul meu interior, poate că rămăsesem la ea doar o oră. Pe urmă, o jumătate de oră la Bercovitz, dar mai rămînea doar o jumătate de oră pentru cafenea, la care sînt sigur că a durat un sfert de oră numai pînă să vină comanda (am obiceiul de a cronometra chelnerii, pentru a le fixa în consecință bacșișul). Nu putusem să beau cafeaua și să citesc toată gazeta în numai cincisprezece minute. Nemaivorbind că omisesem timpul pentru deplasări, cu tranvaiul și pe jos.

Mi se părea că Armstrong mă privește amuzat, emițînd sunetele acelea specifice, guturale, într-un ritm sincopat. Aș fi putut verifica, dînd niște telefoane. M-am ridicat, dar m-am întors imediat în fotoliu. Ce era să-i fi spus lui Bercovitz ? Dar Lolei ? M-ar fi crezut beat. În ce privește episodul de la UNIC el rămînea incontrolabil, chelnerul ăla n-o fi notat el, undeva, cît timp am zăbovit eu la masa de la fereastră. Este ușor de imaginat, deci, felul în care azi-noapte am dormit sau, mai bine zis, am încercat să dorm.

De dimineață am telefonat la birou pentru a cere o învoire de cîteva ore și m-am repezit la bijutierul Bercovitz. Cînd am deschis ușa prăvăliei eram deja hotărît ce aveam să-l întreb. Dialogul a fost de-a dreptul penibil. Bătrînul s-a speriat, crezînd că sînt nemulțumit de manoperă.

— Nu, i-am spus, e altceva. În sfertul de oră pe care l-am petrecut ieri la dumneata, credeam că am lăsat pe masă o mapă cu documente.

Bercovitz a clipit mărunt, oarecum ușurat.

— N-ați uitat nimic, aș fi observat, știți, e o deformație profesională. Mai ales că ați stat aproape o oră.

Starea în care am plecat l-a lăsat neliniștit. Eram ca amețit. O oră, deci. Cu Lola a fost mai ușor. În afara tehnicilor sale de un înalt profesionalism, era, totuși, o naivă.

— Auzi, dragă, am avut ieri ședință și șeful nu mă crede că am fost la tine timp de o oră.

N-a realizat absurdul pretenției mele de a mă motiva la serviciu cu un document de natură erotică, așa că mi-a răspuns imediat :

— Dar, scumpule, ai sosit la mine pe la patru și jumătate și ai plecat la ora șase. Nu ți-am spus că la șase și jumătate mă duc la croitoreasă ?

Da, uitasem de croitoreasă. Dar asta nu schimba cu nimic datele problemei. Am plecat în grabă, fără să-i mai explic și lăsînd-o nedumerită. Atîta mi-ar trebui, să înceapă cu bănuielile și cu gelozia.

Mi-am prelungit învoirea și m-am așezat din nou în fotoliu. A fost o dimineață chinuitoare. Oricum aș fi sucit lucrurile, și am tot făcut-o pînă la prînz, rezulta că am fost, în același timp, la Bercovitz, la Lola și la UNION — eventual. Despre ubicuitatea practicată de misterioșii oameni ai Tibetului mai citisem cîte ceva, dar, vorba bunică-mii : „Nu vreau pisici la mine în casă !" Mai ales, fenomenul s-a produs fără voia mea. Dacă se va repeta ? Și încă ceva : mi-am dat seama abia după ce s-a întîmplat totul. Dacă aș fi știut chiar atunci, i-aș fi putut fura bătrînului toate bijuteriile, avînd un alibi imbatabil : prezența la UNION și la Lola.

Ceea ce m-a iritat și mă irită într-un grad înalt este, însă, neputința mea de a-mi reprezenta fenomenul în totalitatea lui. Paradoxul timpului e un fleac, din acest punct de vedere. Întîlnirea eroului cu el însuși după o translație temporală este de la sine înțeleasă, chiar dacă unora le poate fi dificil să conceapă un dialog cu ei înșiși. Dar să fii deodată în trei sau mai multe locuri ? Să fiu, eu însumi, simultan — trei ființe autentice și nu simple imagini virtuale ? Căci, sînt sigur : la Bercovitz, inelul nu a plutit în aer, ci s-a aflat pe degetul meu, la UNION, cafeaua nu s-a vărsat pe podea, ci în esofagul meu, ce să mai vorbim de ceea ce s-a întîmplat la Lola. Era unul din cei trei mai real decît ceilalți ? Sau toți trei erau doar unul, trăind în trei locuri diferite, în mici porțiuni intercalate de timp, să zicem de cîte o nanosecundă ?

Vizita lui Bercovitz n-a lămurit nimic din cele de mai sus, ci mi-a dezvăluit, numai, o posibilă cauză. Pe la ora două a sunat și, la profunda mea mirare, și-a cerut „o mie de scuze", m-a rugat să nu îi divulg greșeala spre a nu-și pierde clientela, dar ei, „un bătrîn, sănătos ce este, incapabil să aprecieze încrederea oamenilor", și-a dat seama prea tîrziu și, tot așa, turnîndu-și cenușă în cap, a scos dintr-o cutie un inel identic cu al meu, pe care mi l-a dat, cerîndu-l pe celălalt înapoi.

— Le-am încurcat, e vina mea. Vă dădusem modelul.

— Vina nu-i așa de mare, i-am replicat, pentru că observ că inelele seamănă teribil.

Cu alte o mie de scuze și cu ple-

căciuni, a ieşit, lăsîndu-mă în starea în care mă aflu scriind aceste rînduri. Aş putea să mă duc după el la bijuterie, să-l întreb ce e cu modelul acela. Dar bănuiesc ce voi găsi acolo; în locul firmei sale: „LOTO", ori „FLORĂRIE", sau altceva de genul acesta.

Anton TĂNĂSESCU

POŞTA REDACŢIEI

Laivnia Melnic — Urziceni. Am reţinut pentru publicare una din prozele trimise de dumneavoastră. Credem că va intra în cuprinsul numărului 6. Pentru celelalte probleme prin scrisoare.

Porumb Viorica — Rm. Sărat. După cum vedeţi Almanahul este în pregătire. Îi cunoaştem deja cuprinsul. Să sperăm că nu va dura chiar aşa de mult pînă cînd îl veţi avea în mînă.

Victor Dali — Ploieşti. Avem speranţe să vă credem foarte curînd publicat la rubrica „Debut — SF". Pentru asta ar trebui să mai reveniţi puţin. „Războiul următor" să-l dactilografiaţi şi eventual să ne mai trimiteţi ceva, pentru a putea alege.

Irena Lupu — Constanţa. Şi la dumneavoastră am reţinut un text. Va apare tot în numărul şase sau în ALMANAH. După cum probabil aţi observat, difuzarea noastră în judeţul Constanţa s-a îmbunătăţit considerabil, lucru pentru care vă mulţumim. Telefon, încă nu avem la redacţie, altfel l-am fi destăinuit de mult cititorilor.

Tătaru Cristian şi Grigore Dumitru — Feteşti. Din textele trimise nu ne putem da seama de posibilităţile dumneavoastră. Mai trimiteţi.

Cătălin Zambori — Agnita. Am citit toate cele 21 de pagini ale „Istoriei AHMONA" (scrise mărunt) şi sîntem siguri că dacă aţi relua-o încercînd să evitaţi locurile comune şi unele clişee din multele filme SF — văzute, ar ieşi o legendă viabilă. Chiar şi publicabilă.

Mardar Iulian — Galaţi. Şi dumneavoastră vă recomandăm să refaceţi schiţa „O coincidenţă perfectă" pentru că ideea SF este interesantă. Stilul însă lasă de dorit.

Dan Tătaru — Călăraşi. Credem că foarte repede o să vă întîlnim la rubrica „Debut SF". Mai trimiteţi.

Radu Haraga — Iaşi. „Stăpînitorii" dumneavoastră încă nu au reuşit în întregime să pună stăpînire pe noi. Dar, merită să mai încercaţi. Aşteptăm.

Antonella Ianota — Arad. Am reţinut şi unul din textele dumneavoastră. Cum tot ce ne-aţi trimis ţine de o anume tematică SF, am vrea ca în viitoarele texte (pe care le aşteptăm) să abordaţi şi alte teme.

Constantin Paul Lucian — Bucureşti. Sîntem siguri că puteţi să-l programaţi şi mai bine pe acel „Computer-game". Aşteptăm.

Răzvan Bălan — Braşov. Mai trimiteţi.

Mulţi, foarte mulţi corespondenţi au rămas fără răspuns din pricină că spaţiul pentru această „Poştă a redacţiei" este destul de redus. Promitem să le răspundem prin scrisori, sau dacă au răbdare, în numărul următor.

După cum vedeţi, începînd cu acest număr, publicăm şi fotografia autorului (acolo unde o avem). Rugăm, aşadar, pe toţi cei care au fost anunţaţi că le-au fost reţinute texte să ne trimită cîte o fotografie alb-negru 6x9.

REDACTOR

În curînd ALMANAHUL ALFA - 1991

TIRAJ LIMITAT ! Preţul, numai 60 lei ! Pentru a fi siguri de primirea lui, abonaţi-vă chiar de azi !

DIN CUPRINS :

Romanul Ucigaşul uriaşilor, de Arthur B. Chandler ;

Între zidurile de pe Erix, de H.P. Lovecraft ;

Ultima fantomă, de Stephen Goldin ;

Magazinul companiei, de Robert Silverberg ;

Cu sufletul la gură, de Ovidiu Felecan ;

Corabie pe cer, Nicolae C. Ariton;

A 9-a cruciadă, de Adrian Preda ;

Timpul, ca o umbră albastră, de Sergiu Someşan.

Şi alte povestiri.

Dacă nu sînteţi abonat la revista Alfa şi doriţi să primiţi Almanahul, expediaţi un mandat poştal de 75 lei (60 lei preţul Almanahului + 15 lei taxe poştale) pe adresa Editurii Alfa (SOMEŞAN SERGIU), 2252 — CODLEA, judeţul BRAŞOV, P.O. BOX — 43.

COLEGIUL DE REDACŢIE : Sergiu SOMEŞAN — redactor şef ; Marin DUMITRU — redactor şef adjunct ; Marius BUHOCIU — secretar de redacţie ; Felicia BRUJA, Vasile NEGRUŢI, Dinu BĂLAN, Maria-Ioana SOMEŞAN — redactori; Călin STOICĂNESCU — coperta ; Traian MARC — tehnoredactor

Tipografia MIERCUREA-CIUC **4000 exemplare** **15 LEI**